

ΝΑΖΑΡΕΤ: Ο Πατριάρχης λειτουργεί εις την Ρωσσόφωνον Κοινότητα

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΣΟΦΩΝΟΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ. Παρακολουθήστε το επίκαιρο βίντεο:

Τό Σάββατον, 26ην Μαΐου/ 8ην Ιουνίου 2019, παραμονήν τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ρωσσόφωνον σήμερον ἑνορίαν τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κτισθέντος ὑπό τοῦ Πατριάρχου

Δαμιανοῦ τό ἔτος 1911 καί χρησιμοποιηθέντος ὑπό Ἀραβοφώνων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατριαρχείου ἕως τοῦ ἔτους 1948, ὅτε ἐξ αἰτίας τῆς Ἀραβο-Ἰσραηλινῆς διενέξεως οἱ ἐνορίται αὐτοῦ τόν ἐγκατέλειψαν, φθαρέντα δέ σύν τῷ χρόνῳ, διεξεδίκησε τό Πατριαρχεῖον ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καί ἀπό εἰκοσαετίας τώρα χρησιμοποιεῖ αὐτόν διά τούς ἀφιχθέντας ἐκ Ρωσίας Ὁρθοδόξους Ρώσους, τήν ποιμαντικήν εὐθύνην τῶν ὁποίων ἔχει τό Πατριαρχεῖον.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ αὐρίῳ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας τό ἔτος 325 μ.Χ. προεξῆρξε ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου ἡγουμένου τῆς Ι. Μ. Ἁγίου Χαραλάμπους Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου ἡγουμένου τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτος τῆς Κανᾶ, τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ρωσοφώνου Ἱερομονάχου Σεργίου, τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεων, ἄλλων Πρεσβυτέρων καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου, ψαλλούσης χορωδίας ρωσιστί καί μετέχοντος πυκνοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν τῆς κώμης ταύτης τοῦ Migdal Ha-emek.

Πρός τό εϋσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασον σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σέ τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν», (Ἰωάν. 17, 1-3)

“Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Μουντζέντελ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καὶ δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν μεθ’ ὑμῶν, τῶν ἀποτελούντων τό Ρωσόφωνον καὶ ἀδιαίρετον μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων τὴν ἐτήσιον μνήμην τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ [ἐν ἔτει σωτηρίῳ 325].

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαίτερως τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων 318 Πατέρων, διότι οὗτοι ἀνεδείχθησαν ὅχι μόνον γνήσια ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἀληθινοὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι καὶ Ποιμένες, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου λέγοντος: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. ἐγὼ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου», (Πράξεις 20,28-29).

Οἱ λύκοι οἱ βαρεῖς δέν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς γνωστούς αἵρεσιάρχας τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, τοῦ Μονοθελητισμοῦ καὶ πολλῶν ἄλλων συναφῶν καὶ διεστραμμένων διδασκαλιῶν, ὡς προέβλεψεν ὁ θεῖος Παῦλος λέγων «καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20-30).

Οἱ θεῖοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐφύλαξαν τὴν παρακαταθήκην, δηλονότι τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου ὡς παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, «ἐκτρεπόμενοι τὰς βεβήλους κenoφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α΄ Τιμ. 6,20).

Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀφορᾷ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Καὶ ποία εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ; εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Σωτὴρ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ Του: «Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σέ τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν

Χριστόν». (Ίωάν. 17,3).

Ὁ Χριστός ἐπεξηγῶν τήν φράσιν «ζωήν αἰώνιον» καθορίζει τί εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή καί ποῖος ὁ τρόπος ἡ τό μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται αὕτη. Σχολιάζων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς τήν πίστιν ὠρίσατο διὰ τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας τήν δύναμιν... Ζωή γάρ ἡ γνῶσις ὡς ὅλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν καί εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς εὐλογίας τήν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καί ζωοποιῷ προσοικειούμεθα Λόγω».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ γνῶσις περί τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι πρέπει νά γνωρίσωμεν τόν Θεόν Πατέρα καί Υἱόν Αὐτοῦ τόν Χριστόν προσωπικῶς, ὅπως ἀκριβῶς γνωρίζομεν πρόσωπα, μέ τά ὁποῖα συζῶμεν ἡ συνδεόμεθα στενῶς.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν προσωπικήν γνῶσιν ἀπέκτησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι γενόμενοι μαθηταί καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα Αὐτοῦ «ὕμεῖς φίλοι μου ἔστε, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγώ ἐντέλλομαι ὑμῖν», (Ίωάν. 15-14).

Αὐτήν τήν παρακαταθήκην τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ κηρύσσει, εὐαγγελίζεται καί καταγγέλλει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς πάντα ἄνθρωπον «ὃς ἂν θέλῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι», (Ματθ. 16,25).

Ὡς ἄλλοτε «εὐλαβηθεῖς ὁ Νῶε κατεσκεύασε κιβωτόν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ καί κατέκρινε τόν κόσμον», (Ἑβρ. 11, 7), οὕτω καί ὁ Χριστός κατεσκεύασε τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Διό καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων δέν ἔχει σύνορα ἐθνικά. Τά σύνορα τά «ἐθνικά» τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλονότι τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεέμ, τῆς βαπτίσεως Αὐτοῦ ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, τῆς Σταυρώσεως ἐπὶ τοῦ κρανίου τόπου, τοῦ Γολγοθᾶ καί τῆς τριμεροῦς ταφῆς καί Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις.

Ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία κατεστάθη ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Χριστοῦ ἡ ἀκένωτος πηγή, δηλονότι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Πεντηκοστῆς, κατά τήν ὁποίαν τό ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν ἐπὶ τούς Ἀποστόλους, οἵτινες «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν καί ἐπὶ αὐτό», (Πράξ. 2, 1-2). «Ἦσαν δέ ἐν Ἱερουσαλήμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τόν Οὐρανόν», (Πράξ. 2,5), ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Λουκᾶς.

Αὐτήν τήν πραγματικότητα, «τήν ἀπό παντός ἔθνους τῶν ὑπὸ τόν Οὐρανόν» (Πράξ. 2,5) ὑπάρξεως Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διακονεῖ ποιμαντικῶς καί λατρευτικῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ τήν καλιέλαιον, εἰς τήν ὁποίαν «οἱ κατά φύσιν», δηλαδή «οἱ ὁμόδοξοι ἀδελφοί ἡμῶν» ἐγκεντρίζονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ, (Ρωμ. 11,24), ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσήλθομεν, ὡς ὁ κανονικός ποιμήν εἰς τήν αὐλήν τῶν προβάτων ἡμῶν, ἵνα διαδηλώσωμεν τήν ἐνότητα τῆς πίστεως ἡμῶν καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰδού λοιπόν διά τί ἡ Ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Πεντηκοστῆς, καί ἰδού διά τί ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὀνομάζεται Μήτηρ ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ δέ αὐτῆς Προκαθήμενος διάδοχος τοῦ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Παρακαλέσωμεν τούς σήμερον τιμωμένους Ἁγίους καί Θεοφόρους Πατέρας τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἵνα μετά τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύωσι τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ Θεοῦ Παύλου εἵπωμεν: «Καί τά νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καί τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καί δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν», (Πράξ. 20,32) καί ἀναλυτικώτερον: καί τώρα σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφοί, εἰς τόν Θεόν καί εἰς τόν Λόγον, Τόν ὁποῖον ἡ χάρις Του μᾶς ἀπεκάλυψεν καί ὁ Ὅποῖος Λόγος Του θά σᾶς προφυλάξῃ ἀπό πᾶσαν πλάνην καί διαστροφήν. Σᾶς ἐμπιστεύομαι εἰς τόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος δύναται νά συνεχίσῃ τήν οἰκοδομήν σας καί νά σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὄλων ἐκείνων πού προώδευσαν εἰς τόν ἁγιασμόν, τόν ὁποῖον ἔλαβον διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά».

Μετά τήν Θείαν Λειτουργίαν, ἡ Κοινότης ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν εἰς τό προαύλιον τοῦ Ναοῦ.